

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχεια), μυθιστ. ERNEST DU-
BREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ ὑπὸ Αἰμιλίου Σε-
βαλιέ, μετάφρασις Τ.***. (συνέχεια). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυ-
θιστορία Α. Δουμά. (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ. — Η ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΠΙ-
ΣΤΟΛΗ, ἐκ τῶν τοῦ Φρειδερίκου Σονλιέ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτῆ :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Εἶδε μεμακρυσμένον καὶ ὑποτρέμον τι φῶς. (σελ. 148).

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΔΓ'

Ὁ κατάσκοπος.

Ὁ Ὀλιβιέρος δὲν ἐψεύσθη εἰς τὸν Ζε-
βάν.

Εἶχεν ἀνάγκην νὰ μείνῃ μόνος, ὅπως

παραδοθῇ εἰς τὰς ὀδυνηράς του σκέψεις.

Εἶχεν ἀνάγκην ν' ἀνοίξῃ τὴν πηγὴν
τῶν δακρύων του ἄνευ μάρτυρος, μακρὰν
τοῦ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἄλλως τε, δὲν ἠθέλησέ ποτε νὰ συμ-
μερισθῇ τὰς ὑπονοίας τοῦ Ζεβάν, καὶ
νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ βασίλισσα ἦτο συμ-
μέτοχος τοιοῦτου στυγεροῦ ἐγκλήμα-
τος.

Καὶ πῶς! ἡ γυνὴ αὕτη, τῆς ὁποίας
αὐτὸς ἔσωσε τὴν ζωὴν, ἡ βασίλισσα,
εἰς τοὺς πόδας τῆς ὁποίας κατέθηκε τὸ

ξίφος του, καὶ πρὸς ἣν ὠρκίσθη αἰωνίαν
καὶ εἰλικρινῇ ἀφοσίωσιν, νὰ τιμωρήσῃ αὐ-
τὸν τοσοῦτον ἀγενῶς;

Ὁχι!... ἦτο ἀδύνατον!

Ἄλλως τε, διὰ τίνα λόγον;

Ἐνταῦθα ὁ νοῦς του ἐσκοτίζετο καὶ
τότε ἀνεμιννήσκετο τῶν λόγων τοῦ Ζεβάν.

Ἡ βασίλισσα τὸν ἠγάπησε, καὶ αὐτὸς
δὲν ἐνόησε τοῦτο καὶ τὴν ὡμολόγησε τὸ
μυστικὸν τῆς καρδίας του.

Ὡς ἐκ τούτου, εἰς καρδίαν, ὅπως ἐκείνη
τῆς Ἰσαβέλλας, ἀποξενωθεῖσαν παντὸς ὑ-

ψηλού αίσθηματος και διακκιωμένη κεννάως ὑπὸ ἀγρίων καὶ ἀχαλινώτων παθῶν, ἦτο ἐπόμενον νὰ γεννηθῇ τὸ ἀσβεστον τῆς ἐκδικήσεως πάθος.

Ναί, πιθανὸν νὰ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν ὁ Ζεδάν.

Ἀλλὰ τίς ἡ ἀπόδειξις;

Πάντα ταῦτα ἦσαν ἀπλαῖ εἰκασίαι.

Ἡ Ζολάνδη τῷ εἶχεν ὁμολογήσει ὅτι ἐχθροὶ ἀσπονδοὶ ἠπειλοῦν τὴν ζωὴν της.

Τὶ παράδοξον λοιπὸν ἄν, κατὰ τὴν αἵματηρὰν τῆς ἐν Παρισίοις στάσεως ἡμέραν, οἱ ἐχθροὶ οὗτοι κατάρθωσαν ν' ἀνακαλύψωσι τὸ καταφύγιον αὐτῆς;

Ἰσως, ἴσως δὲν θὰ ἐφείσθησαν οὐδ' αὐτῆς τῆς ζωῆς τοῦ πατρὸς της.

Αἱ σκέψεις αὗται κατεβασάνιζον τὸ πνεῦμα τοῦ νέου.

Ἐπὶ τέλους ἐφθασαν εἰς Τουραίνην.

Τὸν πρῶτον ἀνθρωπον, ὃν καθ' ὁδὸν συνήντησεν, ἠρώτησε περὶ τῆς βασιλείσεως Ἰσαβέλλας.

— Ἡ βασιλίςσα; ἀπήντησεν ὁ ἄγνωστος, εἰν' ἐδῶ. Καὶ ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ νὰ μὴ καθήσῃ πολὺ, ἐπειδὴ εἶνε κακὴ γυναῖκα!...

— Καὶ ποῦ κατοικεῖ, φίλε μου, σὰς παρακαλῶ; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Εἰς τὸ μοναστήρι τῶν Μαρμουτιέρων... ὅπου θὰ πάρῃ εἰς τὴν ψυχὴν της ὅλους τοὺς καλογήρους... εἰμαι βέβαιος. Τέτοιο δαιμόνιον εἶνε!

Ὁ Ὀλιβιέρος ἠκολούθησε τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν μονήν.

— Πρέπει νὰ ἴδω τὴν βασιλίςσαν, εἶπεν. Ἄν ἀρνηθῇ νὰ με δεχθῇ, τότε θὰ ἐναποθέσω τὰς ἐλπίδας μου εἰς τὸν Θεόν... καὶ εἰς τὸ ξιφὸς μου. Ἄν ὅμως με δεχθῇ, θὰ τὴν ὁμολογήσω τὰ πάντα καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ ἐξιχνιάσω τὴν ἀλήθειαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της. Ἐμπρός! δὲν πρέπει νὰ δισταζῶ πλέον.

Καί, βυθίσας τὰς ἐγκεντρίδας του εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ἵππου του, ἐφθασε ταχύτερον εἰς τὴν μονὴν τῶν Μαρμουτιέρων, ἔνθα, συναντήσας τὸν ἀδελφὸν Ἰουστινιανόν, εἶπεν αὐτῷ ὅτι ὀνομάζεται Ὀλιβιέρος, ὅτι ἔρχεται ἐκ Παρισίων καὶ ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ τὴν βασιλίςσαν.

Ὁ ἀγαθὸς Ἰουστινιανὸς μετεβίβασε κατὰ λέξιν τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην τοῦ Ὀλιβιέρου εἰς τὸν Καρλόττον, ὅστις, μόλις ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦ ἐπισκέπτου, ὤρμησε πρὸς τὰ δώματα τῆς βασιλείσεως, ἀφ' οὗ ἐκπληκτον τὸν ἀδελφὸν Ἰουστινιανόν.

Μόλις εἶδε τὸν Καρλόττον, τοῦ ὁποῦ το πρόσωπον ἦτο λίαν τεταραγμένον, ἡ βασιλίςσα ἠγέρθη ἐκ τῆς ἑδρας της, ἐφ' ἣς νωχελῶς ἐκάθητο, ἀκροωμένη ἱστορίαν τινά, ἣν ἀνεγίνωσκεν ἡ δούκισσα τῆς Βάρης.

— Τί τρέχει, Καρλόττε, εἶπεν ἡ βασιλίςσα, τί ἔπαθες;

— Μεγαλειοτάτη, εἰν' ἐξω...

— Ποῖος;

— Ὁ κύριος Ὀλιβιέρος!...

— Ὁ Ὀλιβιέρος; εἶπεν, ὁ Ὀλιβιέρος;... ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον γνωρίζεις;...

— Ὁ ὁποῖος ἦλθεν εἰς τὸ Λουβρον;

— Ὁ νέος τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Με-

γάλου Ἀγίου Γεωργίου!... ναί, Μεγαλειοτάτη.

Ἐλαφρὸν ἐρύθημα ἐζωγραφήθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς βασιλείσεως.

— Εἰσαι βέβαιος;

— Ὡ! ναί, Μεγαλειοτάτη.

— Ποῦ εἶνε;

— Εἰς τὴν αὐλὴν τῆς μονῆς, Μεγαλειοτάτη.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω.

— Ναί!... εἶπεν, εἶνε αὐτός!... αὐτὸς ὁ ἴδιος!...

Καὶ ἠσθάνθη τὴν καρδίαν της πάλλουσαν σφοδρῶς.

— Εἰπέ μοι, Καρλόττε, τί ὤψιν ἔχει;

— Εἶνε ὀλίγον ὠχρὸς, Μεγαλειοτάτη, ἀλλ' ἥσυχος καὶ γαλήνιος.

— Δὲν ὑποπτεύεται τίποτε, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ βασιλίςσα.

Εἶτα δέ, ἀποταθεῖσα πρὸς τὸν Καρλόττον.

— Καὶ τί θέλει; ἠρώτησεν.

— Νὰ σας ἴδῃ, Μεγαλειοτάτη.

Ἡ βασιλίςσα ἐφαίνετο σύννους.

— Αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἶνε ἀδύνατον, εἶπεν.

Ὁ Καρλόττος ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ.

— Περίμενε!... εἰπέ του νὰ ἐπανεέλθῃ τὸ ἑσπέρας... τότε δύναμαι νὰ τον δεχθῶ... Εἰπέ του προσέτι ὅτι ἡ παρουσία του μεγάλως θὰ με εὐαρεστήσῃ καὶ ὅτι ἀφεύκτως τὸν περιμένω ἀπόψε.

— Πολὺ καλὰ!

— Κατόπιν νὰ μεταβῇς ἔφιππος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχόντος Γραβίλλης καὶ νὰ τον ὀδηγήσῃς ἀμέσως ἐδῶ... Ἄ! ἐλησμόνησα! εἰπέ του προσέτι νὰ λάβῃ μετ' ἑαυτοῦ καὶ τινὰς ἀνδρας ὀπλισμένους.

Ὁ Καρλόττος ἐξῆλθεν.

— Ἐχω περισσοτέραν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Γραβίλλην, εἶπε χαμηλοφώνως ἡ βασιλίςσα. Αὐτὸς ὁ Ζιὰκ εἶνε πολὺ πανουργος!

Καί, ἀποταθεῖσα πρὸς τὴν δούκισσαν τῆς Βάρης.

— Αἰκατερίνη! εἶπεν.

— Μεγαλειοτάτη;

— Εἰπέ νὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα εἰς ἐκ τῶν ἀνθρώπων μου.

Ὅτε δ' εἰσῆλθεν ὁ στρατιώτης, ἡ Ἰσαβέλλα ἔσυρεν αὐτὸν εἰς τὸ παράθυρον καὶ, δεικνύουσα αὐτῷ τὸν Ὀλιβιέρον.

— Βλέπεις ἐκεῖνον τὸν ἀνθρωπον; εἶπεν.

— Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη.

— Θὰ τον ἀκολουθήσῃς, χωρὶς ν' ἀπολέσῃς τὰ ἴχνη του. Ἄν εἰσέλθῃ εἰς τι ξενοδοχεῖον, θὰ εἰδοποιήσῃς τὸν ξενοδόχον, ἐκ μέρους μου, ὅτι, ἐπὶ ποινῇ θανάτου, δὲν πρέπει ν' ἀφήσῃ αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ξενοδοχείου του ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει... Καὶ νὰ τρέξῃς νὰ με εἰδοποιήσῃς.

— Αἱ διαταγαὶ σας θὰ ἐκτελεσθῶσι κατὰ γράμμα, Μεγαλειοτάτη, εἶπεν ὁ στρατιώτης.

Καί, ὑποκλίνας, ἐξῆλθεν.

— Ἄν ἐκεῖνη μοὶ διέφυγεν, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα μετὰ σατανικοῦ μειδιάματος, ἄ! αὐτὸς δὲν θὰ μοὶ διαφύγῃ!...

Ὁ Ὀλιβιέρος, κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ἐρωτήσας τὸν Ἰουστινιανόν περὶ τοῦ Μαλκράφτ, ἔμαθεν ὅτι ἦτο ἀπὸν καὶ ἐλυπήθη ἀπὸ καρδίας.

Ἀλλ' ἡ λύπη του αὕτη διεσπείσθη κατὰ τι, ὅτε ὁ Καρλόττος ἐφερεν αὐτῷ τὴν ἀπάντησιν τῆς βασιλείσεως.

— Ἡ βασιλίςσα θὰ με δεχθῇ!... Εἰχον λοιπὸν δίκαιον, εἶπεν ἐξερχόμενος τῆς μονῆς. Καὶ ὅχι αὐριον!... ἀπόψε... Ἄν μ' ἐθεώρει ὡς ἐχθρόν της, βεβαίως δὲν θὰ με ἐδέχετο!... Πτωχὲ Ζεδάν, πόσον ἦτο μακρὰν τῆς ἀληθείας!

Καὶ διηυθύνθη ἔφιππος πρὸς τὴν ὁδὸν *De la Loire*, ἐντελῶς ἐρημὸν κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν.

Πεντήκοντα βήματα ὀπισθεν αὐτοῦ, ὁ κατάσκοπος τῆς Ἰσαβέλλας ἠκολούθει πᾶσας τὰς κινήσεις αὐτοῦ.

— Ἀλλὰ μέχρι τῆς ὥρας κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ με δεχθῇ ἡ βασιλίςσα τί νὰ κάμω; εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ὀλιβιέρος. Πρώτην φοράν, ἀπὸ τῆς ἐκ Παρισίων ἀναχωρήσεώς μου, αἰσθάνομαι ἀρκετὴν ὀρεξιν... Ἀλλὰ δὲν βλέπω οὐδαμῶς ξενοδοχεῖον... Ἄ! ἰδοὺ... ἐκεῖ κάτω... ἀριστερά... ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ... νομίζω ὅτι διακρίνω μίαν μικρὰν οἰκίαν... Ἀλλ' ἂν δὲν ἦν ξενοδοχεῖον;... Τί μὲ μέλει!... Ἀρκεῖ ὁ ἰδιοκτήτης αὐτῆς νὰ μοὶ δώσῃ ἓν τεμάχιον ἄρτου καὶ ἓν ποτήριον ὕδατος... Αὐτὸ μόνον ζητῶ.

Καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν ἡ μᾶλλον πρὸς τὴν καλύβην, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου παρετήρησεν.

Ἡ καλύβη αὕτη κατῳκεῖτο ὑπὸ πτωχοῦ τινος ἀνθρώπου, ὅστις, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἔζη ἀλιεύων ἰχθὺς ἐκ τοῦ ποταμοῦ, οὓς ἐπώλει εἰς τοὺς διαβάτας, τοὺς ὁποῖους καὶ διεπεραῖον, ἐπὶ πληρωμῇ, ἀπὸ τῆς μιᾶς ὄχθης εἰς τὴν ἐτέραν διὰ τινος ἀθλήτου καὶ ἐλεεινοῦ ἀκατίου.

Ἀλλ' αἱ κακαὶ γλώσσαι ἔλεγον ὅτι μετήρχετο καὶ ἄλλο ἐπάγγελμα...

Ἡ μικρὰ αὕτη οἰκία εἶχεν ἀποτρόπαιον ἐξωτερικόν. Μόνον ἓν παράθυρον ὑπῆρχεν ἀνωθεν τῆς θύρας τῆς εἰσόδου.

Ἡ δὲ ἡ νύξ ἐπῆρχετο σκοτεινὴ.

Ὁ Ὀλιβιέρος, ὅλος παραδεδομένος εἰς τὰς σκέψεις του, δὲν παρετήρησε τὸ ἐξωτερικὸν τῆς οἰκίας ἐκεῖνης.

Ὅθεν ἔκρουσε τὴν θύραν αὐτῆς.

— Ε! εἶπε, δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἐδῶ μέσα;

Οὐδεμία ἀπάντησις.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἔκρουσε καὶ πάλιν.

Βραδὺ βῆμα ἠκούσθη καταβαίνον τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος.

Ἡ θύρα ἠνεφύθη καὶ ἐνεφανίσθη ὁ πορθμεύς.

Ἦτο γέρων τις κεκυρτωμένος, ὅστις ἐφαίνετο σχεδὸν ἐβδόμηκοντούτης, ἀλλὰ δὲν ἦτο πραγματικῶς ἡ πεντηκονταετής.

Ἀληθῶς εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ μαντεύσῃ τις τὴν πραγματικὴν ἡλικίαν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες μετέρχονται βαρέα καὶ ἐπίπονα ἐπαγγέλματα.

Ἡ κόπωση καὶ αἱ στερήσεις καταβιβρώσκουσιν αὐτοὺς προῶως, καταλείπου-

σαι ἐπὶ τοῦ προσώπου των ἀνεξίτηλα τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς των, καὶ καθιστῶσιν αὐτοὺς τραχεῖς καὶ ἐπιφόβους.

Ἐκ τῶν ἀνθρώπων τούτων ἦτο καὶ ὁ πορθημεύς, τὸν ὁποῖον ἐπισκέφθη ὁ Ὀλιβιέρους.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ κατὰσκοπος τῆς Ἰσαβέλλας ἐκρούθη ὀπισθεν δένδρου τινός, κειμένου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, εἰς τρόπον ὥστε τὰ πάντα νὰ βλέπῃ καὶ ν' ἀκούῃ.

— Τί ζητεῖτε; εἶπε ξηρῶς ὁ πορθημεύς πρὸς τὸν Ὀλιβιέρους, παρατηρῶν αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

— Ἀγαπητέ μου κύριε, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρους, μετὰ δύο ὥρας πρέπει νὰ μεταβῶ δι' ὑποθέσεις μου εἰς τὴν μονὴν τῶν Μαρμουτιέρων. Εἰμπαρὼ κατὰ τὸ μικρὸν τοῦτο διάστημα νὰ δειπνήσω καὶ τι καὶ ν' ἀναπαυθῶ εἰς τὴν οἰκίαν σας;

— Διὰ ν' ἀναπαυθῆτε, ἴσως... ἀλλὰ διὰ νὰ δειπνήσητε, ὄχι.

— Διὰ τί;

— Διότι δὲν ἔχω τίποτε.

— Καλὰ, δὲν εἶνε δύσκολον. Δὲν ἔχεις ψωμί καὶ αὐγά; Σῆς τὰ πληρόνω.

Καί, ταῦτα εἰπὼν, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἀργυρὰ τινὰ νομίσματα, ἃ τινὰ ἔθηκεν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ πορθημεύς, οὗτινος τὸ βλέμμα πάραυτα ἐσπινθηροβόλησεν ἐξ ἀγρίας πλεονεξίας.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔχομεν τὸ δεῖπνον! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ὀλιβιέρους.

— Τότε, εἶπεν ὁ γέρον ἡττον ξηρῶς, εἰμπαρὼ νὰ οἰκονομηθῇ τὸ πρᾶγμα.

— Ἐμπρὸς λοιπόν!

— Ἀλλ' ὁ ἵππος σας.

— ὦ! μὴ σᾶς μέλει... ἀφετέ τον ἔξω... τρώγει τὰ χόρτα τοῦ δρόμου.

— Τότε εἰσέλθετε... θά σας παραχωρήσω τὸ δωμάτιόν μου... ἐκεῖ... ἐπάνω ἀπ' αὐτὴν τὴν αἵθουσαν... θ' ἀναπαυθῆτε ὅπως θέλετε.

Ὁ Ὀλιβιέρους ἠκολούθησε τὸν γέροντα καί, ἀναβάντες ἀμφότεροι τὴν κλίμακα, εἰσῆλθον εἰς τινὰ ρυπαρὸν καὶ ἐλεεινὸν ἀχυρῶνα, τὸν ὁποῖον ὁ πορθημεύς ὠνόμαζε δωμάτιον.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΓΛΟ-ΚΑΝΑΔΙΚΗ

ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΣΕΒΑΛΙΕ.

Συνέχεια ἰδε προηγούμενον φύλλον.

Η'

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Λουδοβίκου καὶ τοῦ ταγματάρχου, ἡ Ἀντωνέττα ἐνεχείρισε τῇ ἐξαδέλφῃ τῆς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πατρός της, ἣν αὕτη ἀναγνοῦσα μεγάλως ἐθρομβήθη. Οὐχ ἡττον ἐσπευσε νὰ παρηγορήσῃ τὴν ἐξαδέλφην της, ἥτις τοσοῦτ' εἶχε ταραχθῇ, ὥστε τὴν ἐπομένην ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ κλινήρης. Ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ ἠρώτησε τὴν κυρίαν Δ'Ὀλνέ περὶ τοῦ αἰτίου τῆς ἀσθενείας ταύτης, καὶ ἔμαθε παρ' αὐτῆς τὰ πάντα, τοῦτέστι τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς τοῦ πατρός της Ἀντωνέττης,

καὶ συνάμα ὅτι ὁ κύριος Μιρεκούρτ ἔτρεφεν αἰώνιον μῖσος κατὰ τῶν ξένων καὶ ὅτι ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει θὰ συγκατετίθετο εἰς τὴν μετὰ τῆς Ἀντωνέττης ἔνωσιν αὐτοῦ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ ταγματάρχης ἐδιπλασίασε τὰς ἐπισκέψεις του καὶ πάντοτε συνδιελέγετο κρυφίως μετὰ τῆς κυρίας Δ'Ὀλνέ. Ἡμέραν δέ τινα, μετὰ μακρὰν συνδιάλεξιν, ἡ κυρία Δ'Ὀλνέ ἐνευσεν αὐτῷ καταφατικῶς.

— Εὐχαριστῶ, κυρίακίς εὐχαριστῶ, ἀληθῆς καὶ γενναία φίλη μου, ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ ταγματάρχης, θὰ σώσετε ἐμὲ καὶ τὴν Ἀντωνέττην.

— Ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ βεβαία! θὰ πράξω, ὅτι δύναμαι ὑπὲρ ὑμῶν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐξαδέλφης μου. Ἐλθετε αὐρίον καὶ θά σας δώσω καιρὸν ὅπως σεῖς ὁ ἴδιος ἀπευθύνετε πρὸς αὐτὴν τὴν πρότασίν σας.

Ἡ κυρία Δ'Ὀλνέ ἐτήρησε τὸν λόγον τῆς· ὅτε δὲ τὴν ἐπιοῦσαν ἦλθεν ὁ ταγματάρχης, προσεποιήθη ὅτι θὰ γράψῃ ἐπιστολὴν τινὰ καὶ ἐξῆλθε τῆς αἵθουσας, ἀφῆσασα μόνους τὸν ταγματάρχην καὶ τὴν Ἀντωνέττην. Μετ' ὀλίγον, ὅτε ὁ ταγματάρχης ἀνεχώρησεν, ἡ Ἀντωνέττα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της μὲ πρὸς-ῶπον ὠχρὸν καὶ συνωφρωμένον. Ἡ κυρία Δ'Ὀλνέ ἔτρεξε πάραυτα πρὸς αὐτήν.

— Τί ἔχεις, Ἀντωνέττα; Μήπως εἶσαι ἀσθενής; ἠρώτησεν αὐτὴν θωπευτικῶς.

— Ἀσθενής καὶ δυστυχής, ἀπήντησεν ἡ νέα εἰς ἄκρον τεταραγμένη. Δύναμαι νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς σέ, ἀγαπητή μου;

Καὶ προσήλωσε βλέμμα ἐταστικὸν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐξαδέλφης της, ἥτις ἀμέσως προσεποιήθη μεγίστην ἀταραξίαν. Τοῦτο δὲ ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ ὁμολογήσῃ πρὸς τὴν ἐξαδέλφην της ὅτι ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ, ὑποπευθεὶς τὰς ιδέας τοῦ πατρός της, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων θὰ καθίστατο ἀνέφικτος ὁ γάμος των, τῇ ἐπρότεινε νὰ συζευχῶσι κρυφίως.

— Καὶ τί τ' ἀπήντησες, ἀγαπητή μου;

— Ἡρνήθη ὀριστικῶς, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνέττα.

— Ἀνοήσια, διὰ τὴν ὁποίαν μεγάλως θὰ μετανοήσης. Ὁ πατήρ σου, ὅταν μάθῃ τὸν γάμον σου, ἔσο βεβαία ὅτι θὰ σε συγχωρήσῃ, ἐνῶ τώρα δὲν εἶνε δυνατόν ἢ νῦντιστὴ εἰς τοιαύτην ἔνωσιν καὶ σὺ δὲν θὰ ἔχῃς τὸ θάρρος νὰ παρακούσης.

— Ὅπως δὴ ποτε πρέπει νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πατρός μου, ἀπήντησεν εὐσταθῶς ἡ Ἀντωνέττα. Δὲν δύναμαι, δὲν πρέπει νὰ τον ἀπατήσω.

— Πῶς! νὰ ἐγκαταλείψῃς ἐκείνον, ὅς-τις σὲ ἀγαπᾷ, χάριν τῆς ἰδιοτροπίας τοῦ πατρός σου! νὰ θυσιάσῃς διὰ βίου τὴν εὐτυχίαν σου, χάριν μιᾶς παραλόγου προλήψεως!

— Τὸ πρὸς τοὺς γονεῖς καθήκον καὶ ἡ ἀφοσίωσις δὲν εἶνε οὔτε ἰδιοτροπία, οὔτε προλήψις, ἐπανελάβε μετ' ἀγανακτήσεως ἡ Ἀντωνέττα. Ὁ πατήρ μου ὑπῆρξε πάντοτε εἰς ἐμὲ ἀγαθὸς καὶ φιλόστοργος, κ' ἐγὼ ν' ἀπατήσω αὐτὸν διὰ τοιούτου κακοήθους τρόπου!

— Ἐχεις δίκαιον ἴσως, ἐξαδέλφη μου, ἀπήντησεν εἰρωνικῶς ἡ κυρία Δ'Ὀλνέ, καὶ ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι πρέπει νὰ ὑπακούῃς τὸν πατέρα σου κατὰ πάντα. Ὁ Λουδοβίκος θὰ γίνῃ ἐξαίρετος σύζυγος, ὀλίγον μὲν ὀχληρὸς, ἀλλὰ τί πειράζει; Ἀλλως τε, ἂν ἡμέραν τινὰ ἡ συζυγικὴ εὐτυχία σου καταστῇ μονότονος καὶ ἀναμνησθῇ τῆς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν ἀφῆκες νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν σου, ἡ ἰδέα ὅτι ἔμεινες πιστὴ εἰς τὸ καθήκον σου θ' ἀνακουφίσῃ τὴν συνειδήσιν σου καὶ θ' ἀνταμείψῃ τὴν φιλαυτίαν σου.

— Παῦσον, Λουκίλλη, τοὺς σαρκασμούς σου! Τὸ ν' ἀρνηθῶ ἔνα γάμον μυστικὸν μετὰ τοῦ ταγματάρχου καὶ νὰ νυμφευθῶ τὸν Λουδοβίκον εἶνε δύο πράγματα πολὺ διαφορετικά.

— ὦ! τώρα θὰ ἐννόησας εὐκόλως ὅτι εἶνε ὁμοειδῆ καὶ συνώνυμα, ἀγαπητή μου ἐξαδέλφη. Ὁ θεός μου εἶνε ἀνθρωπος πολὺ ἐπίμονος, ὥστε ἐννοεῖς ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇς ν' ἀντιστῇς εἰς τὴν θέλησίν του, νὰ νυμφευθῇς τὸν Λουδοβίκον. Ἀλλὰ σὺ, ἀγαπητή μου, ἔχεις πυρετόν. Ὑπάγε νὰ κοιμηθῇς· ἔχεις ἀνάγκην ἡσυχίας.

Ἡ Ἀντωνέττα ὑπήκουσεν.

Ἐπὶ δύο δὲ ὁλοκλήρους ἡμέρας ἀπέφυγεν ἐπιμελῶς νὰ προσφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Στενφάιλδ καὶ διέκοψε πᾶσαν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου μετὰ τῆς κυρίας Δ'Ὀλνέ, ἥτις ἤρξατο πλέον ν' ἀπελπίζηται περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν σχεδίων της, ὅτε ἀπρόοπτόν τι γεγονός ἀνεπτέρωσε τὰς ἐλπίδας αὐτῆς. Ἐπιστολὴ τις τοῦ κυρίου Δὲ Μιρεκούρτ, γεγραμμένη μετὰ ὕψους αὐστηροῦ καὶ δριμύος, ἐπληροφόρει τὴν Ἀντωνέττην ὅτι κυρία τις ἐκ Μοντρεάλης ἐποίησατο γνωστὰς εἰς τὸν πατέρα της τὰς μετὰ τοῦ Ἀγγλου ἀξιωματικοῦ σχέσεις της καὶ ὅτι μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας θὰ ἤρχετο αὐτὸς ὁ ἴδιος εἰς Μοντρεάλην, ὅπως πληροφορηθῇ ἐκ τοῦ σύνεργου περὶ τῆς ἀληθείας τῶν διαδόσεων τούτων.

Θ'

Ἐν τούτοις, μετὰ τὴν ἐντελῆ ἀνάρρωσιν τῆς Ἀντωνέττης, ἡ συνοδία ἐπέστρεψεν εἰς Μοντρεάλην.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἀμέσως ὁ κύριος Στενφάιλδ ἐπεσκέφθη τὴν Ἀντωνέττην, ἣν, εὐτυχῶς, εὔρε μόνην.

— Ἦλθον, ἀγαπητή μου, εἶπεν αὐτῇ, ὅπως σοὶ ζητήσω συγγνώμην διὰ τὴν ταραχήν, τὴν ὁποίαν σοὶ ἐπροξένησα κατὰ τὴν τελευταίαν συνδιάλεξίν μας. Οὐχ ἡττον, ἐπειδὴ ἔμαθον ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἔρχεται ὁ κύριος Μιρεκούρτ, καλὸν ἐνόμισα ὅπως ἐπαναλάβω τὴν πρότασίν μου, ἣν τοσοῦτον ἐπιμόνως προχθές ἀπέκρουσες.

— Ἀλλὰ δὲν μοι ἐδόθη καιρὸς νὰ σκερθῶ ὀριμώτερον, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνέττα διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Παρῆλθον ἔκτοτε τόσαι ἡμέραι καὶ πιστεύω θὰ ἐσκέφθῃς ὅτι πρόκειται περὶ τῆς εὐτυχίας σου. Ἀλλως τε, ἂν καὶ σήμερον ἀρνηθῇς, ἀναγκάζομαι νὰ πιστεύσω, ὅτι οὐδέποτε μὲ ἠγάπησας.